

HOMILIA EN LA MISSA CRISMAL

Aquesta és l'eucaristia del crisma del cinquè any pastoral del meu pontificat. Ho faig conscient que suposa l'acompliment d'una primera etapa del servei a la nostra estimada Església de Solsona que el Senyor m'ha confiat. Cinc anys ja són cinc anys!

Avui és, em sembla, un dia escaient per compartir amb senzillesa el balanç espiritual del camí que hem fet plegats amb la col·laboració preuada de tants fidels laics. El dia que renoveu les promeses sacerdotals, síntesi i compromís de la missió que us ha estat confiada i de la comunió des de la qual pot ser fecunda, mirem enrere i fem balanç d'aquest quinquenni.

Aquesta celebració, a més, té lloc al bell mig de l'Any Sant de la Misericòrdia. Ens trobem a la catedral, al nostre temple jubilar i envoltats d'alguns detalls que volen estimular-nos a viure i fer viure la gràcia jubilar. El dia que beneirem els sants olis i consagrarem el sant crisma que serviran per a la unció dels malalts, els baptismes, les confirmacions i les ordenacions, pensem en la misericòrdia que ha d'amarar el nostre ministeri. Aquests sacraments, junt amb la celebració de les exèquies, han de ser els signes que consumin la guarició, la consolació i l'alliberament físic i espiritual de què parlen les lectures d'avui, són els signes eficaços de la misericòrdia del Pare. Crec que és bo que contemplem la crida que suposa aquest any de gràcia des de l'òptica dels sacraments de la iniciació cristiana i dels sacraments de guarició –dedicació principal en el nostre ministeri en aquest temps de manca de capellans.

Les promeses que ara renovareu comencen recordant que són les mateixes promeses de l'ordenació i demanant la vostra voluntat de renovar-les. Es tracta de renovar el compromís d'una vida a imitació de Crist i d'una vida al servei de la missió que va confiar als apòstols.

Una vida a imitació de Crist

Avui més que mai, ens ho recorda molt sovint el Sant Pare, calen ministres que lluny de tota mundanitat visquin amb fidelitat l'Evangeli. Tots coneixem per experiència la bellesa d'una vida així. Malauradament, també sabem com n'és d'enganxós i subtil l'estil del món i com calla el Senyor quan la nostra vida, especialment si comença a instal·lar-se, oblida la pràctica quotidiana de l'escolta orant de la Paraula. De ben segur que a molt pocs ens falta l'experiència de viure moments grisos en els quals

només es manté la fidelitat gràcies a les obligacions i les peticions, gràcies a les engrunes de gràcia que ens reporta la celebració dels sacraments, també quan els vivim fredament i fins indignament.

Durant aquests cinc anys, he mirat de dedicar una part important del meu temps a trobar-me amb tots vosaltres per animar-vos a una vida fidel i generosa amb el Senyor. He mirat de privilegiar aquestes visites en els moments en què us ha faltat la salut. També he promogut iniciatives de convivència sacerdotal que estimulin el fet de trobar-se per pregar, per compartir i per conuiu. He animat a participar o a crear fraternitats sacerdotals que procurin unencontre setmanal o quinzenal. He curat les trobades sacerdotals de zona o diocesanes, els exercicis espirituals i els pelegrinatges sacerdotals. Finalment, m'he determinat a fomentar la vida fraterna en edificis parroquials que permetin la pròpia vivenda i, alhora, espais d'oració i d'àpats en comú.

Crec que en la fidelitat al seguiment de Crist i, per tant, en els mitjans que ens hi ajudin, ens hi va el nostre futur sacerdotal, ja sigui per salvar-lo de la secularització o de caure en una vida mundana que esterilitza completament el nostre ministeri.

Una vida al servei de la missió confiada

Considero que una grandíssima ajuda per a la nostra vida sacerdotal és, com diu una de les preguntes que tot seguit us faré, “ser fidels dispensadors dels misteris de Déu en la celebració eucarística i en els actes del culte diví, i ser fidels a la predicació de la paraula [...] moguts únicament pel zel de la salvació dels homes”.

Tots dispenseu els sacraments i prediqueu la paraula, però cada vegada a menys gent. Alguns fins i tot palpeu que la caiguda de la petició dels sacraments i d'assistència a la missa dominical és tan greu que arribareu a veureu aviat com no us queden oportunitats per al ministeri si no el replantegeu en clau de sortida missionera.

Els fidels de les nostres parròquies s'han fet grans i viuen la frustració de la manca d'un relleu generacional. Molts reconeixen, però, que és normal que fills i néts no vulguin seguir, perquè, si són sincers, a ells tampoc no els omple i transforma la simple rutina dominical. Els més inquietos i actius, que participen en algun servei, viuen un tast d'aquella vida fraterna que hauria de ser el distintiu d'una comunitat cristiana, però quan qualsevol obligació familiar els impedeix el voluntariat que estan fent, perden l'àmbit

de vida eclesial que enriqueix la seva experiència. No manquen els que fins i tot deixen l'eucaristia quan els fills els deixen els néts o els demanen quelcom per poder gaudir de la seva afició esportiva, cultural o lúdica.

Tots coneixeu el Pla pastoral. Sabeu que no és un document fet perquè havíem de tenir pla. Planteja un model i un itinerari per convertir pastoralment les nostres comunitats. Coneixeu, també, el treball que més recentment he indagat entorn del llibre “Una renovación divina” i que estic convençut que procurarà als qui hi participin llums molt clares per canviar la fesomia de les comunitats parroquials, per fer-les passar de l'agonia al creixement saludable. No us ha passat desapercebut tampoc que he nomenat delegades episcopals disposades a ajudar tots aquells rectors que ho demanin.

No nego que hi ha altres maneres de respondre fidelment i generosament a la promesa de dispensar els sagraments i predicar la paraula, però tots sabem que continuar fent el que hem fet sempre té un final dramàtic. Inventar i impulsar un camí per lliure té molts números d'esdevenir un fracàs. Tan equivocat serà el que proposa la diòcesi quan la renovació i el creixement ja és ben evident en aquelles parròquies que s'hi van apuntar des de bon començament?

Sigui com sigui, crec que durant aquests cinc anys hem fet un camí que molts a fora valoren i que omple d'esperança aquest temps de gran canvi de la nostra Església.

El papa Francesc, al número 16 de la *Misericordiae Vultus*, comenta l'Evangelí de la missa d'avui. Diu:

L'evangelista narra que Jesús, un dissabte, va tornar a Natzaret i, com era costum, va entrar a la sinagoga. El van cridar perquè llegís l'Esclat i la comentés. El passatge era el del profeta Isaïes on està escrit: «L'Esclat del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l'any de misericòrdia del Senyor» (61,12).

Aleshores el Papa aporta: “Un any de misericòrdia”, és això el que el Senyor anuncia i el que desitgem viure. [...] portar una paraula i un gest de consolació als pobres, anunciar l'alliberament a tots els que estan presoners de les noves esclavituts de la societat moderna, restituir la vista a qui no pot veure-hi més perquè s'ha replegat sobre si mateix, i tornar a donar

dignitat a tots els qui n'han estat privats. La predicació de Jesús es fa novament visible en les respostes de fe que el testimoniatge dels cristians és cridat a oferir.

Constatem la invitació i ens adonem que el nostre contacte amb els pobres, els nous esclaus, els nous cecs i els qui han perdut la dignitat és ben limitat. El nostre treball es consumeix preparant els sagraments de la iniciació i enterrant difunts. Però, no és veritat que rere aquests contactes s'obren moltes oportunitats? Quants sofriments i dificultats poden emergir en una conversa si els nostres gestos i paraules són de misericòrdia! Quantes oportunitats se'ns obriran si, en lloc de fer simplement allò que ens demanen, cerquem d'oferir l'evangeli que consola, allibera, cura, perdona i dignifica!

Tots sabem com les persones encara s'apropen amb temor de ser jutjats a causa de la seva vida moral o de la llunyania de l'eucaristia dominical. Tots sabem com agraeixen un tracte amable. També sabem que el que viuen obre un interrogant en la seva vida i els fa plantejar quin sentit hi estan donant i que, si marxen simplement atesos amb amabilitat, no han viscut realment unencontre ple de misericòrdia. En algunes ocasions veiem com s'obre una porta a un acompanyament que permetria l'anunci d'un temps de gràcia del Senyor, d'un temps d'alliberament i guarició. Siguem misericordiosos davant d'aquestes persones i engresquem els més trempats de les nostres comunitats a ajudar-nos-hi. Si no tenim a la parròquia algú que ens hi pugui ajudar, fiem-nos dels voluntaris de L'Esglésiaquesurt.

Com us deia en la meva primera missa crismal, ara fa cinc anys:

“Qui de vosaltres no ha viscut amb passió la conversa amb algú afeixugat pel dolor! No és veritat que el Senyor ens ha concedit el do immens de ser instruments de la seva presència en els moments clau de les vides de les persones!”

Per acollir i acompanyar les oportunitats que ens brinda la feina que, sense més canvis, podem fer, no cal altra cosa que cultivar un esperit misericordiós, veure en cada sagrament i cada enterrament una oportunitat i cercar o acceptar alguns pocs col·laboradors. Us convido de cor a fer-ho!

No puc oblidar, en l'acabament d'aquestes paraules, un record agraït i una felicitació de tot cor envers els sacerdots que enguany celebren les noces d'or i d'argent sacerdotals. Unint-nos a l'acció de gràcies de Mn. Josep Maria Besora i Mn. Jaume Sala, de Mn. Joan Casals i Mn. Jaume Prat. Ja

arribeu a aquesta celebració els que us heu mantingut fidels, potser no sense superar dificultats i proves, especialment quan molts dels vostres companys ho varen deixar estar en les diferents onades de secularització que hem patit. El vostre sacerdoci té un mèrit especial i de ben segur que el Senyor el beneeix amb una fecunditat espiritual i pastoral especial.

Preguem també per tants companys que ens han deixat en el darrer any. Els primers anys del meu ministeri el Senyor ens va concedir un temps de salut i longevitat, però, des de la darrera missa crismal, hem perdut 7 germans, el darrer ben recentment, pels quals pregarem especialment en la pregària eucarística.

No ens oblidem dels companys que per causa d'avançada edat o malaltia o situació espiritual avui no són amb nosaltres. A tots la meva oració pel seu sacerdoci.

Catedral de Solsona, 21 de març de 2016